

Пламен Колев

ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ

повест

Пламен Колев

ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ

повест

Издавателство Libra Scorpe

© ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ, повест
© Автор: Пламен Колев

Българска, първо издание
ISBN 978-954-471-125-2
Издателство ЛИБРА СКОРП
Бургас, 2011

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Пламен Колев

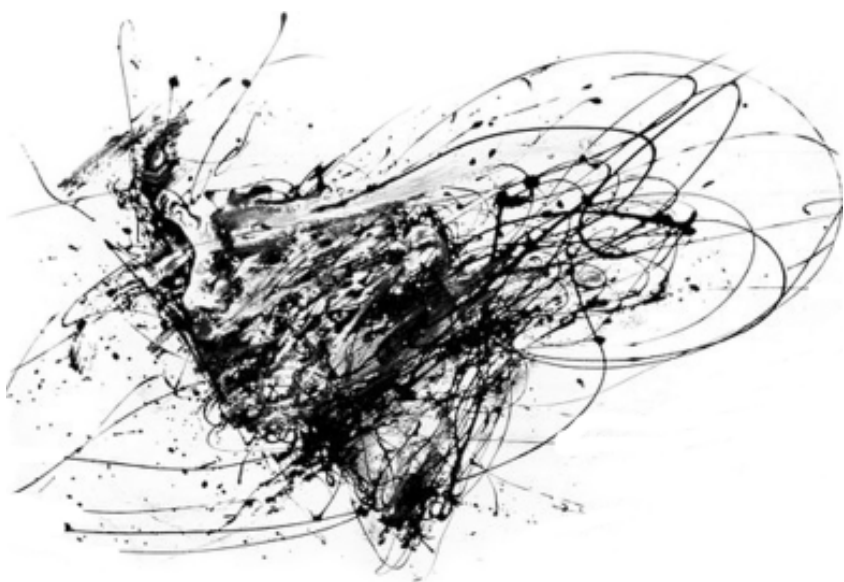
ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ

повест

Посвещавам на моето семейство

*Действащите лица в повестта са измислени.
Всяко съвпадение с реални лица е случайно.*

Част Първа

8 септември 2009

Момчето щеше да издържи по-дълго. Имаше хъс за живот в него, но разбира се нямаше да изкара много повече от сестричката си. Едмон си помисли да ускори процедурата, като отбие още повече водопроводния кран, но се сети за арогантния доктор Сароян и кръвта му се смрази. Ще изчака! Удоволствието от отмъщението трябваше да бъде пълно. Ще изчака до самия им адски край! Малкият лигльо вече се давеше. Водата беше стигнала почти до брадичката му и сега той само скимтеше, но не можеше вече да моли и да вика. Да, след минути и синът, и дъщерята на омразния хирург щяха да са свършили и малкият Ане щеше да почива в мир. И с това и мисията, довела го дотук. “Има още много мисии — помисли си Едмон, докато гледаше как водата прелива от големия казан в изоставения производствен цех. — Толкова много мисии!”

Октомври 2008

— Какво не разбираш, тъпако — крещеше шефът Сандалски, — че във фирмата правим структурни промени или, че италианците искат да се съкрати половината персонал? Че има световна икономическа криза и нямаме поръчки? Или просто искаш да изхвърлят мен, а не вас?

— Имахме сериозна загуба... загубихме сина си, а лечението му струваше доста пари... Взел съм заеми, кола. Опитай се да ме разбереш! Отчаяно се нуждая от тази работа! — молеше се Едмон, като го следваше, тичайки през целия цех покрай новите италиански станове.

— Край! Разговорът ни свърши! Визмай си личните неща и от утре да те няма! Капиши? — управителят Сандалски се бе наел както винаги, когато имаше работа с по-слаб или по-нискостоящ от

него. — Дете ли? И аз имам дете. И аз имам заеми. И аз взех нова кола, ама бате ти Спиро работи, а не се мае. Пръв идва и последен си тръгва...

— Чакай! Всичко съм изпълнявал. Замествал съм болни. Карал съм нощни. Защо мен? Има млади момчета и момичета без семейства. Чуй ме за последно! Ще работя на половин заплата, но ме остави! Поне два месеца. Знаеш какво е сега навън...

Спирidon Сандадски го презираше. В точно този момент видя тъмния му поглед. Нямаше да му прости. Сега беше момента да се справи с всички, които не харесва, с всички непокорни. Отписал го беше. Свършен беше.

Началото на май 2008

Всички разбити екзистенции си приличат. Остава да си отговорим дали щастливите са щастливи по своему. Едмон Дантески имаше чудесно семейство, обичан малък син, добра работа и нова кола, собствено жилище с всички екстри, малко спестявания в банката, дори акции на фондовата борса. С това съществуване семейството му никак не си приличаше с повечето български семейства в края на прехода.

В слънчевото майско утро той се разхождаше с малкия си син в парка и въобще не можеше да си представи какво му готви съдбата и колко много събития ще сполетят него и семейството му през следващите няколко месеца.

Тъй като беше неделя те се отбиха в кварталния храм “Свети Георги” да запалят свещ просто така, заради хубавия божи свят и празничния неделен ден. Храмът беше малък и много уютен. В този момент в него имаше дузина богомолци. Отец Никанор, един от служителите в църквата, провеждаше свето кръщение в отдалечения югоизточен край на храмовото помещение. И в момента на влизането им младо семейство с две поотърсили се хлапета на 7-8 години, малко по-големи от Ане, сина на Едмон и Мария, обикаляха масата със свещения съд. Гласът на отчето се чуваше ясно и от другите богомолци в църквата, които стояха пред иконостаса или тихо сновяха от икона на икона.

*"Блажен е оня,
чието престъпление е простено,
чиито грях е покрит.
Блажен оня човек, комуто Господ не вменява беззаконие
и в чийто дух няма измама..."*

Едмон и малкият Ане запалиха свещички и ги поставиха на свещника. Докато правеше кръстния знак Едмон Дантески усети някакво единение с църквата, със службата, с миряните, сърцето му се изпълни с евангелска доброта и любов към всички и той се усмихна умиротворен и безкрайно щастлив.

Свещеникът припяваше:

*"Признах греха си пред теб
и беззаконието аз не скрих.*

*Рекох: Ще изповядам Господу престъпленията си
и ти прости вината на греха ми."*¹

Навън майският ден ги посрещна с още по-силно слънце, с безкрайно синьо небе с тук-таме бели облачета, с чуруликането на пойните птици в дърветата и ромона на бавно течащата вода в близкото поточе.

Минаха над каменно, вито мостче над потока и Ане видя няколко жаби да скачат на брега. Това го изпълни с възторг и се наложи да постоят и да ги наблюдават чак до обяд.

По-късно се упътиха към дома си, където жена му Мария беше приготвила празничен неделен обяд — котлети и равиоли за тях и пържени картофи за малкия.

От тефтерчето със записки на частен детектив Стефания Василева

Едмон Дантески е роден в настоящата Бивша Югославска република Македония преди повече от 25-30 години. Баща му, дребен търговец, имал неблагоприятното на едно преброяване след отделянето на републиката от Югославия да се пише по националност

¹ Давидови псалми. Псалм 32 (по слав. 31). Поучение.

българин и попада в черните списъци на полицията и на управляващите сърбомани. След поредица безпричинни арести и дори затвор оставането на семейството му в Македония било *causa perducta*.

Малкият Едмон бил едва на 3 години, когато се преместили в България, в изконното отечество, но трябвало да минат още цели 10 години, докато то ги приеме и се адаптират. Отначало бащата открил магазин за плодове и зеленчуци, а майката плетяла дантели пердета вкъщи. Той, единственото дете на фамилия Дантески, растял и се учил много добре. Завършил Технически институт и се дипломирал като инженер на текстилни и шевни машини.

Всичко вървяло добре до 2004 година, когато се споминал баща му, а кратко време след това и майка му, а той останал сам “като вятър в прерията, като чаша ром, забравена на масата”.

Младият Едмон Дантески не бил човек, който лесно се сприяелява, македонският му характер често го дистанцирал от хората, особено от жените. Единствено си наложил да мълчи пред шефа си, една мижитурка от Североизточна България, който го бе приел на работа във фирмата за платове “Виторио Санти”, а иначе казано съвременна тъкачница и предачница, която някак си кретала, ограбвана от алчни собственици и работодатели — чужденци, но инженер Дантески си докарвал двойно по-голяма заплата от тази на техниците и тъкачките, с която тъй като живеели скромно си плащали разходите вкъщи и спестявали нелоша сума.

Едмон умее да си прави сметката: дал магазина на баща си под наем, сетне го продал, купил си акции от борсата, отделил пари да се ожени и ето, че на около 25 “парашутът му се отворил” и той се сгодил за Мария Черняшка от квартал Обеля, която също била сирак, но се вляла в новото семейство с гарсонирата си и малък спестовен влог в Банка ДСК.

Заживели добре, без много шум и без никакви приятели. Продали апартамента в Обеля и купили мезонет в жилищен комплекс “Стадиона”. Мария работила в Салон за красота като фризьорка и вадела добри пари, докато забременяла. Явно раждането на малкия Ане Дантески било най-хубавото, което се било случвало на неговите родители до този момент, но това раждане може би (предполагам) е довело след време и до най-големия кошмар в живота им...

От името на Едмон. 17-18 май 2009

Времето тече дяволски бързо и не ми стига. Защо употребих “дяволски”? Много странно. Снощи строших в стената на таванската си стая иконата на “Дева Мария”, жена ми много държеше на нея, защото беше осветена на Света гора, но къде е сега моята Мария? Кой да ми каже — господ или дявола? Не знам, а и не искам да знам. Тя ме напусна. Тя не издържа. Бих ли и простил? Може би, но след като всичко свърши, а то предстои. То сега започва.

Шомпъла и Краставицата, Росен и Дамян Аневи, две мутри от Ъндърграунда на големия град. И капитан Валери Георгиев от кварталното РУ на МВР, тяхното приятелче — съучастник и представител на органите на реда, техния чадър.

Тази нощ беше тяхна.

Първо крадците и рекетъорите, а след тях и свръзката им.

Планът ми съвсем не беше оригинален: подготвил бях колата на двамата, а за полицейския офицер щях да се погрижа лично. Е, малко силно е да се каже лично, щом действах от преизподнята. Имах пред вид един ловък крадец от апартаменти да бъде изненадан от собственика на същия този апартамент и в страха си да го застреля. Цялата ирония беше в това, че Валери Георгиев още със завършването на Симеоново и започването на работа в МВР се беше поставил в услуга на бандите и “случайното му убийство” от страна на престъпния контингент би зарадвало навярно дори и честните полицаи в управлението.

Голямата бяла джипка BMW X4 не ме затрудни особено, тъй като тези типове с огромно самочувствие и не толкова мозък не предполагаха, че и друг освен тях може да знае “тайните на занаята”. Бях осигурил втория ключ за колата чрез трето лице, което не ме беше виждало, за 1000 евро от продавача, а с устройството, което сглобих сам по схемите от Интернет за секунди разчетох кода и отворих вратите. С новопрограмирания, нов ключ запалих двигателя, след това го загасих, срязах спирачния маркуч и оставих ключа на вратата на джипа все едно е бил забравен така. Всичко това ставаше в голям подземен паркинг под блока на “боса”, около който бръмчаха Краставицата и Шомпъла. Надеждата ми беше да използват “моя” ключ. По-трудно беше да загубят техния електронен ключ, но дяволът и тук ми помогна, когато предната вечер след

като бяха “прибрали” шефа си във вилата в Симеоново двамата така се напиха в един клуб, че не беше трудно да откъсна от масата им оригинала, който сега кротува кротко на дъното на Перловска река. Операцията, макар и не особено оригинална, се оказа доста сложна, тъй като всичко трябваше да изглежда случайно: и подхвърлянето на парите на дистрибутора, и дегизировката ми в клуба, и особено работата с капитана.

Двамата юнаци тръгнаха всяка вечер да вземат боса си с लेकरонираното BMW X4 в 22.00 часа, а го прибираха във вилата в кв. Симеоново от частния му чалга-клуб в 4.00 часа. През деня караха обикновено “Пежо 207” и изпълняваха други задачи. Целта ми бяха и шефа им, и те — мутрите, които под негово ръководство ме пребиха и ограбиха след като ме изнудваха за откраднатата ми кола, разбира се не без помощта на “дълбокото гърло” — капитан Георгиев. Избрах BMW-то за по-сигурно, защото нощем караха много бързо и често бяха пили.

Изчаках ги пред подземния паркинг да тръгнат в 22.10 и се придвижих пеша до квартала на полицейския офицер. Изчаках още 2 часа да се уверя, че е сам вкъщи и когато светлините от апартамента изгаснаха отворих с шперца и влязох в жилището му като не забравих да сложа шапката и ръкавиците. Беше вече легнал, а добрият, стар, служебен “Макаров” лежеше кротко на шкафчето до него. Колко удобно за дух като мен. Ножът ставаше излишен. Взех пистолета, заредих и без да се мая повече, стрелях.

* * *

Извадки от статии от вестник “Трибуна” и от жълтата преса: “Зверска катастрофа с трима “добре облечени бизнесмени” на бул. “Симеоновско шосе”.

“Снощи, към 4.30 часа без видима причина, при добра видимост и на прав участък се удря в крайпътен билборд кола, в която са пътували криминално проявените С. Л., Р. А. и Д. А. Водачът и двамата му спътници са загинали на място. Предполага се, че шофьорът е употребил алкохол. Войната по пътищата взе поредните си жертви.”

“В дома си беше открит прострелян със служебното си оръжие полицейски офицер В. Г. Започналото дознание ще установи дали се касае за самоубийство или нападение с цел грабеж.”

Юни 2008

*“Помярете долу, под прозореца,
които явно не бяха романтични,
цяла нощ ръмжаха и се сражаваха
за бананови кори.”*

Палми Ранчев

Тойота Адвенсис в цвят “черна перла” стоеше пред входа на блока на семейство Дантески и караше собственика ѝ Едмон да се чувства много горд и с приповдигнато самочувствие. Бяха работили и спестявали упорито, за да закупят колата кеш, без лизинг, което малко техни колеги и съквартилци можеха да си позволят. Най-доброто беше, че не се беше налагало да разваля банковата си сметка и да продава акциите си, които беше закупило семейството му още по време на масовата приватизация и които носеха малка, но редовна печалба.

Всичко беше прекрасно до един понеделник в края на месец юни, когато го извикаха на телефона в работилницата и му се обади неестествено звучащ, електронен и непознат глас: “Гражданинът Едмон Дантески ли е? Обаждаме се относно колата ви. Тя е при нас!” Гласът направи пауза, но още преди Едмон да каже нещо, той бързо продължи: “Искаме да Ви предупредим да не правите глупости! Нищо няма да постигнете, ако потърсите полицията, затова това не е желателно. Разбира се, нещата могат да се поправят. Изход винаги има.”

Тогава връзката прекъсна и Едмон не успя да попита нищо. Веднага поиска от Сандалски да го освободи за час, взе такси недалеч от фирмата и след половин час беше пред блока в ж.к. “Стадиона”, учудвайки се какво прави старото, лимоненожълто трабанче на съседа на неговото паркомясто. От перлено-черната, лъскава Тойота нямаше и следа.

Първите му реакции бяха първосигнални и панически. Обади се да информира жена си и се затича към РУ на МВР. Прие го дежурният офицер, който го свърза с друг полицейски служител, който от своя страна пък го изпрати в Деловодството да напише заявление по образец, което входираща и Едмон получи номерче и успокоително-пожелателното: “Ще Ви се обадим, ако открием нещо.”

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

